

## טקס פתיחה של האולם הדרום אמריקאי

חברים יקרים.

אנו מודים על התמיכה שקיבלנו מאלפי אנשים באמריקה הדרומית. שמותיהם חרוטים על לוחות פלדה בקיר הארוך ההוא.

אנו מודים על פועלם של פועלים, מעצבים, ארכיטקטים ובנאים.

אנו מודים לאלו המלווים אותנו היום באירוע הזה.

... ואנו מודים כיוון שאנחנו יכולים לפתוח מקום הפתוח להרהור האישי, ללמידה ולהחלפת דעות.

ברגעים כאלה אל לנו לשכוח מקומות מפגש אחרים שמקבלים צורה ומשתכפלים בחמש יבשות. ברבים מהם, באולמות גדולים וקטנים, במקומות שונים בעולם, מקשיבים ומתבוננים במה שאנחנו אומרים ועושים היום, והיטב אנחנו יודעים שהמילים והדימויים מתגלגלים מהמרחבים מלאי ההשראה האלה אל המרחבים הוירטואליים ומשם מהדהדים במרחבי ההמתנה.

רבים מאתנו, ממוקמים במקומות שונים, שמחים עם האירוע הזה. אנו שמחים כיוון שאנחנו לא צריכים להודות לא לממשלות ולא לחברות ולא לאיליי ההון ולא לאמצעי התקשורת. הכול נבנה כאן ובמקומות שונים בעולם הודות למאמצי התנועה ההומניסטית ולמכלול של אנשים שללא התחשבנויות או ספקולציות תמכו בפיתוח המסר שלנו.

על כן, זה הזמן המתאים להודות לתנועה ההומניסטית על ידי ציטוט האידיאלים ועקרונותיה הבסיסיים, המובאים בששת הנקודות הבאות: "ראשית, היא מעודדת את מיקומו של האדם כערך ודאגה עיקרית, כך שלא יהיה דבר מעל האדם ולא יהיה אדם מעל אדם אחר. שנית, נותנת תוקף לשוויון בין כל בני האדם ופועלת למען ההתגברות מעל הפורמליסטיקה של שוויון זכויות בפני החוק, אל עבר עולם של שוויון הזדמנויות עבור כולם. במקום שלישי, מכירה בשוני האישי והתרבותי, מכירה בתכונות הייחודיות לכל עם ומגנה כל הפלייה על בסיס הבדלים כלכליים, גזעיים, אתניים ותרבותיים. נקודה רביעית, מעודדת כל מגמה אל עבר התפתחות הדעת, מעל ההגבלות הכפויות על החשיבה החופשית על ידי דעות קדומות

המתקבלות כאמיתות מוחלטות ובלתי ניתנות לערעור. במקום חמישי, מאשרת את חופש האמונה והרעיון, ובמקום השישי, מגנה לא רק את כל צורות האלימות הפיזית אלא גם את כל צורות האלימות הכלכלית, הגזעית, המינית, הדתית, המוסרית והפסיכולוגית, כביטויי אלימות יומיומיים המושרשים בכל מקום בעולם.

ששת הנקודות של ההומניזם מהוות עבורנו, שליחי המסר של רוח חדשה, את הבסיס לדוקטרינה החברתית שלנו ולמחויבות שלנו לפעולה בעולם.

אולם, דווקא ביחס האישי אל אנשים קונקרטיים ומול המועקות של התודעה עצמה, הוא הזמן בו כול אחד שואל את עצמו לגבי הכיוון שעליו להקנות להתנהגותו ולחיו.

כיצד יכול אדם להחליט לגבי כיוון חיו אם אין לו שליטה על מצבו היומיומי? כיצד יכול אדם להחליט בחופשיות לגבי תכלית חיו כאשר הוא נתון לצרכים שנכפים עליו החל מגופו עצמו? כיצד יכול להחליט בחופשיות כאשר הוא כבול אל מערכת של לחצים כלכליים, אל מערכת של קשרי משפחה, עבודה וידידות שלעטים הופכות למערכות של הבטלה וייאוש, בדידות, חוסר אונים, כשלון של כל התקוות? כיצד יכול להחליט בחופשיות בהתבסס על מידע מניפולטיבי ואופוריית ערכי הנגד של אמצעי התקשורת, המסוגלים להראות את בעל השררה כמודל לחיקוי בעת שהוא מציג ללא בושה את האלימות, האיום, הדורסנות, השרירות וחוסר הצדק? כיצד ניתן להחליט בחופשיות כאשר המדריכים המוסריים של הדתות הגדולות מצדיקים או נותרים אילמים אל מול רצח העם, מלחמות הקודש, מלחמות הגנתיות או מלחמות מונעות?

כיוון שהאווירה החברתית מורעלת על ידי האכזריות, יחסינו האישיים הופכים כל יום ליותר אכזריים וגם היחס שכל אחד מקנה לעצמו הופך אף הוא אכזרי יותר ויותר.

הפחדים הגדולים של האדם מונעים הקניית כיוון רצוי ובעל משמעות לחיים. החשש מפני העוני, הבדידות, החולי והמוות מתאחדים ומתחזקים בחברה, בקיבוצים האנושיים ובפרטים...

אבל למרות הכול... למרות הכול... למרות ההסתגרות האומללה הזו, משהו קל כמו רחש רחוק, משהו קל כמו ברירת השחר, משהו שמתחיל בעדינות, משהו פורץ דרך בתוככי האדם...

למה, נשמתי שלי, אותה תקווה? למה התקווה הזו פורצת בזוהר ממעמקי השעות  
החשוכות של אומללותי?

.....

כיוון שהיום אנחנו חוגגים (ולעתים בחגיגות אנשים מחליפים מתנות), הייתי רוצה  
להעניק לך מתנה, שאתה תראה אם היא ראויה להתקבל. מדובר, למעשה,  
בהמלצה הפשוטה והפרקטית ביותר שאני יכול להעניק. זהו כמעט מתכון מטבח,  
אבל אני מאמין שתלך מעבר לפשטותן של המילים...

ברגע מסוים, ביום או בלילה, שאף אוויר אל קירבך ודמיין שאתה מביא את האוויר  
הזה אל ליבך. באותו רגע, תבקש בעוצמה עבורה ועבור האנשים היקרים לך מכל.  
בקש בעוצמה על מנת להתרחק מכל מה שמביא סתירה אל חיך; בקש למען חיך  
יהיו בעלי אחדות פנימית. אל תקדיש יותר מידי זמן לתפילה הזו, לבקשה הזו, כיוון  
שיהיה מספיק שתפסיק לרגע את רצף חיך בשביל שבמגע עם הפנימיות שלך  
יתבהרו הרגשות והדעות.

להרחיק את הסתירה בחיך כמוהו כמו להתגבר על השנאה, הטינה, הרצון לנקמה.  
להרחיק את הסתירה זה לפתח את הרצון להתפייס עם אחרים ועם עצמך. להרחיק  
את הסתירה זה לסלוח ולתקן כפליים כל נזק שגרמת לאחרים.

זוהי העמדה שראוי לפתח. כך, ככל שהזמן יעבור תבין שהכי חשוב הוא להשיג  
חיים בעלי אחדות פנימית שיפרחו כאשר מה שתחשוב, תרגיש ותעשה יתקדמו  
באותו כיוון. החיים מתפתחים בגלל אחדות הפנימית ומתפרקים בגלל סתירתם  
הפנימית. וכך קורה שכל מה שאתה עושה לא נותר בך בלבד אלא מגיע אל  
האחרים. על כן, כאשר אתה עוזר לאחרים לגבור על הכאב והסבל, אתה מגדיל  
את חיך ותורם לעולם. ולהיפך, כאשר אתה מגביר את סבלם של אחרים אתה  
מפרק את חיך ומרעיל את העולם. ולמי עליך לעזור? ראשית כל, לאלה הקרובים  
אליך, אבל פעולתך לא תיעצר שם.

עם אותו "מתכון" התלמדו אתך לא מסתיימת אלא רק מתחילה. באותו "מתכון" נאמר  
שעליך לבקש, אבל, ממי תבקש? לפי אמונתך יהיה זה מהאל הפנימי, או מהמדריך  
שלך, או מאיזושהי דמות מעודדת. לבסוף, אם אין לך ממי לבקש בוודאי גם לא  
יהיה לך למי לתת, וכך המתנה שלי אינה ראויה להתקבל.

בהמשך תוכל להתייחס למה שמסביר "המסר" באמצעות "הספר", "הדרך"  
ו"ההתנסות". ויהיו לך עמיתים אמיתיים שיוכלו לפתוח יחד איתך בחיים חדשים.

באותה בקשה פשוטה ישנו גם הרהור המכוון אל החיים עצמם. אותה בקשה ואותו הרהור יהי בכוחם לצבור עוצמה על מנת לשנות מצבים יומיומיים.

בהתקדמות בדרך הזו, יתכן ויום אחד תקלוט סימן. סימן שלפעמים מופיע עם טעויות ולפעמים עם וודאויות. סימן שמתבטא מאוד בעדינות, אבל שברגעים ספורים במהלך החיים פורץ כמו אש קדושה ונותן מקום להתלהבות של המאוהבים, ההשראה של האומנים והאקסטאזה של המיסטיקנים. כיוון שראוי לומר שהדתות כמו האומנות או כמו ההשראות הגדולות של החיים נובעות משם, מהתרגומים השונים של אותו סימן, ואין סיבה להאמין שהתרגומים האלה מייצגים נאמנה את העולם אותו הם מתרגמים. אותו סימן של התודעה הוא תרגום לתמונות ודימויים של מה שאין לו דימוי, זה המגע עם העמוק שבתודעה האנושית, עומק אין קץ בו החלל הוא אינסופי והזמן נצחי.

ברגעים מסוימים בהיסטוריה קמה לה זעקה, דרישה קורעת לב של הפרט והעמים. או אז, מהעמוק מגיע סימן. הלוואי והסימן הזה יתורגם בעיתו בטוב לב, יתורגם על מנת לגבור על הכאב והסבל. כי מאחורי הסימן הזה נושבות הרוחות של השינוי הגדול.

כאשר לפני שנים רבות חזינו את נפילתה של השיטה, רבים לעגו לנו באומרם שזה אינו אפשרי. מאז, חצי עולם, חצי שיטה לכאורה מונוליתית קרסה. אבל אותו עולם שקרס, עשה את זה ללא אלימות והראה את הדברים הטובים שיש באנשים. יתרה מכך, מאותו עולם, לפני שהוא קרס, נפתחה יוזמת פירוק הנשק והחלו בעבודה רצינית למען השלום. ולא הייתה כל אפוקליפסה. בחצי עולם השיטה קרסה וחוץ מתלאות כלכליות וארגון מחדש, לא היו אסונות או רדיפות או שואה כלשהי. כיצד תראה נפילתה של השיטה בחצי העולם השני? שהתשובה לזעקת העמים תתורגם בטוב לב, תתורגם בכיוון של התגברות על הכאב והסבל.

כבני אדם, גורלו של העולם אינו זר לנו. נכוון את חיינו בכיוון של אחדות פנימית, נכוון את חיינו בכיוון של התגברות על הסתירות הפנימיות, נכוון את חיינו אל התגברות על הכאב והסבל אצלנו, אצל רעינו ובכל מקום בו נוכל לפעול.

הלוואי וחיינו יגדלו בהתגברותם על הסתירה והסבל. שחיינו יתקדמו בקידומם של האחרים.

ביום חגיגי זה אני רוצה לברך בחום את כל הנוכחים וגם את כל אלה אשר על אף  
המרחק נמצאים בקשר איתנו.

לה רחה (בואנוס איירס, ארגנטינה), 7 במאי 2005.